

Posudek oponentky

Vedoucí práce: doc. Mgr. Pavel Panoch, PhD.

Eva Karaffová svou bakalářskou práci o sepulkrálních památkách na Jičínsku, založenou na jejich terénním průzkumu a dokumentaci, rozdělila do třinácti kapitol. Na úvodních stranách stručně shrnuje dějiny pohřbívání a sepulkrálního sochařství v 19. století, následně představuje významné sochaře regionu ve vztahu k hořické kamenosochařské škole. Těžiště práce leží v kapitolách čtyři až třináct vypracovaných formou katalogu náhrobků z let 1830 až 1938 a nacházejících se v bývalém jičínském okrese.

Právě terénní průzkum náhrobků na severu východních Čech a jejich následná katalogizace byla, dle autorčiných slov, cílem sepsání absolventské práce. V úvodu kapitoly autorka nastiňuje stručné dějiny města a hřbitova, následuje popis náhrobků a hrobek s jejich datací a v mnoha případech také určení autorství. Zde lze vyzdvihnout obeznámenost Evy Karaffové s architektonickou terminologií, fotografickou dokumentaci popisovaných náhrobků a kladně lze hodnotit též mapy jednotlivých hřbitovů s vyznačením sochařsky zajímavých kousků.

Cíle, které si Eva Karaffová stanovila, jistě splnila a je více než škoda, že se nepokusila o interpretaci sumarizovaného fondu a zasazení závěrů do širšího rámce (kontextualizace). Přitom hned dvě z knih uvedených v soupisu literatury (*Dějiny českého výtvarného umění* a *Umění náhrobku v českých zemích let 1780 – 1830* od Romana Prahla) nabízejí východiska. Právě tyto publikace mi byly inspirací při položení následujících otázek:

1. Odráží se obecný umělecký vývoj sledovaného období v uměleckořemeslném zpracování náhrobků?
2. Mění se během zkoumaných sta let ikonografie zdokumentovaných sepulkrálních památek? Případně souvisí volba ikonografického námětu s proměnou společnosti? Jak?

Přes výše zmíněnou výhradu se domnívám, že Eva Karaffová splnila požadavky kladené na bakalářskou práci, **doporučuji** ji k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.